

[Poul H. Møller]

gen om at gå i forhandling. Jeg vil personlig råde statsministeren til at lade disse lovforslag ligge på sit skrivebord derhjemme og i stedet for tage de papirer med, som man havde, da man stoppede i december måned; det kunne være, der nu var et bedre grundlag for at fortsætte forhandlingerne.

Mølgaard (DR):

Må jeg i kølvandet på den sidste ordførers sidste bemærkninger sige, at også jeg synes, der er grænser for, hvad regeringen kan tillade sig på dette område. Der er grænser for, hvordan man kan bære sig ad også over for de 5 millioner danskere, der ikke har aktier i Dansk Undergrunds Consortium, når det nu gælder den olie på havbunden, der tilhører os alle.

Jeg vil gerne udtrykke glæde over den situationsfornemmelse, statsministeren gav udtryk for ved at konstatere, at det var en styrket regering, der kom ud af debatten i dag, en styrket regering i denne sag og dermed en bedre rustet forhandler. Det er jo sagen, for det må stå soleklart for alle, ikke kun for regeringen, men også for forhandlingsmodparten, at der er et flertal i ryggen på regeringen, hvis eller når den varetager samfundsinteresserne håndfast.

Retsforbundet bekender sig gerne som hørende til dette flertal. Vi håber, regeringen vil udnytte de muligheder, denne position giver, på forsvarlig vis. Jeg appellerer til, at man ikke giver noget ved dørene, som strider mod dette flertals ønsker.

Når dette virkelig er skrevet tydeligt om ikke bag ørerne hos regeringen, så et sted, hvor det ikke forsvinder helt let, så vil vi også gerne udtrykke glæde over statsministerens tilsagn om fortsat forhandlingsvilje. Vi ønsker held og lykke med sådanne forhandlinger, hvor samfundsinteresserne er ledkraften for regeringen og respekten for folketingets flertals vilje er ledestjernen.

Et par ord om det ekspropriationsspøgelse, vi her den højlyse dag igennem har set fremkaldt. Jeg kan vel ikke nu, hvor natten stunder på og mørket har sænket sig over omgivelserne, mane det i jorden, men over for de jurister, der har udtalt sig, vil jeg gerne minde om lensafløsningsloven, majoratsloven, 1920: højesteretsdomme; siger det ikke noget om noget, der har relevans i relation til denne sag? Og à propos regeringens ynd-

lingsudtryk »regulering« er der vel ikke nogen, der kan bestride, at miljølove, hegnsløve, arbejdsmiljølov, landsplanlægningslove, kommuneplanlægningslov, vandløbslove, okkerlov og utallige andre love i og for sig berører den private ejendomsret, ved at man regulerer dispositionsretten på disse områder. Så er vi her oven i købet på et område, hvor vi har en undergrundslov anno 1932, der ganske klart fastslår, at det hele handler om noget, der er statens ejendom. Det er dog egentlig en temmelig sikker grund, vi står på i denne sag.

Jeg vil understrege, at spørgsmålet om, hvorvidt det er ekspropriation eller ej, selvfølgelig er akademisk snak i dette ting, da det jo i sidste instans er et domstolsanliggende, om det er det eller ej, men vores vurdering af, om vi begynder at nærme os ekspropriationsbegrebet, kan da ikke foretages løstrevet fra de kendsgerninger, jeg her har opregnet.

Lad os slå fast, at olien, når det er olien, vi snakker om, og gassen, når det er naturgassen, vi snakker om, er statens ejendom, men lad det stå lige så lysende klart, at hullerne ned til olien er A. P. Møllers. Vi har ikke hørt noget om, at regeringen er på vej til at ville ekspropriere hullerne.

På den baggrund synes jeg, at denne sag må være nem nok at håndtere.

Et par ord med fra småtingsafdelingen, de små håndværktøjer for målfremmelsen. Regeringen foreslår en arealtilbagelevering, som man i og for sig godt kunne forlange videregående netop til alle de arealer, hvor der ikke direkte inden for en vis diameter er et hul. Hele området deromkring kunne man for så vidt sige er statens ejendom, men hullet skal man som sagt holde sig fra, ellers kommer man i ulykke.

Jeg har megen sympati for tanken om at etablere fri konkurrence om efterforskning og udvinding; så længe det er målsætningen, har vi altså sympati for regeringens hensigt. Men jeg kan heller ikke dy mig for at sige, at vi har en meget betydelig portion ængstelse over for at lade D.O.N.G. få frit løb for statslig efterforskning og udvinding, for også det skaber efter vores opfattelse ulykker.

Ganske tilsvarende har jeg tidligere kommenteret olierøret til Fredericia. Vi vil over for dette som over for de øvrige instrumenter bestandig stille spørgsmålet: hvad skal det i